

Ad spørgsmål 2.

En almindelig opgørelse over antallet af personer, der kan forventes henvist til optræning, oplæring, uddannelse m. v., foreligger ikke.

Der har som nævnt i forslaget bemærkninger været foretaget forskellige behovsundersøgelser. Dr. K. H. Backer har således i sin doktordisputats (1958) opgjort behovet for erhvervsmæssige revalideringsforanstaltninger ved udskrivningen fra et central-sygehus til ca. 8,1 pct. for patienterne fra den medicinske afdeling og 4,6 pct. for patienterne fra den kirurgiske afdeling.

Bl. a. på grundlag af disse procenter har kontaktudvalget for Københavns kommune anslået antallet af personer bosat i Københavns kommune, der har behov for erhvervsmæssig revalidering, til ca. 2 840 pr. år.

Det tilsvarende tal for Frederiksberg er af Frederiksberg kommunes kontaktudvalg anslået til ca. 460 pr. år.

Revalideringsbehovet belyses endvidere af, at der i årene 1957 og 1958 er truffet afgørelse vedrørende henholdsvis 9 548 og 12 905 begæringer om invalidepension, og at henholdsvis 1 102 og 1 053 af disse sager er afgjort med kendelsen: ikke-invalid i lovens forstand. Det bemærkes herved, at et ikke ubetydeligt antal af de sager, hvori pension bliver tilkendt ansøgeren, også efter følgende giver anledning til erhvervsmæssig overvejelse fra rettens side.

Det kan endvidere anføres, at der i årene 1957 og 1958 er indgået henholdsvis 10 999 og 13 268 begæringer om invalidepension.

Det kan endelig oplyses, at der i perioden december 1958-november 1959 er rejst spørgsmål om erhvervsmæssig støtte til uddannelse i 915 tilfælde, til optræning i 1 050 tilfælde og til arbejdsmaskiner, etablering og motorkøretøjer i i alt 1 113 tilfælde.

Ad spørgsmål 3.

For de bestående revalideringsforanstaltninger gælder det, at disse ikke i almindelighed er opbygget med henblik på bestemte grupper af erhvervshæmmede, men det vil dog fremgå af det nedenfor om de enkelte institutioner bemærkede, at visse institutioner helt eller fortrinsvis er beregnet for personer med bestemte handicap.

Med hensyn til de bestående foranstaltningers karakter som henholdsvis private, kommunale eller statslige skal man i almindelighed bemærke, at der — bl. a. på grund af de hidtidige meget uensartede finansieringsformer — i en række tilfælde er tale om institutioner af en blandet karakter. Dette gælder både med hensyn til de kredse, der har taget initiativet til oprettelsen, tilvejebringelse af midler til etableringen, finansieringen af driftsudgifterne og ledelsens sammensætning.

Efter lovforslagets § 5, stk. 1, er det en betingelse for ydelse af tilskud efter revalideringsloven, at vedkommende institution eller foranstaltning ikke godkendes efter reglerne om særfororg. For overskuelighedens skyld er dog i nedenstående oversigt medtaget særfororgsinstitutioner, der i særlig grad varetager opgaver, der kan betegnes som erhvervsmæssig revalidering. Det bemærkes i denne forbindelse, at Samfundet og Hjemmet for Vanføre, der er organiseret som en selvejende institution, modtager fuld underskuddækning fra staten til sin som særfororg anerkendte virksomhed.

I øvrigt bemærkes, at det er vanskeligt at tilvejebringe et fuldstændigt materiale vedrørende disse forhold, bl. a. på grund af de hidtidige foranstaltningers spredte karakter. Man har imidlertid i nedenstående oversigt søgt at medtage flest muligt af de foranstaltninger, der særlig tager sigte på erhvervsmæssig revalidering, samt beskyttede virksomheder.

Som det fremgår af oversigten, der er ordnet amtsvis, er virksomhederne geografisk ujævnt fordelt. For så vidt angår de med * mærkede, findes den nærmere beskrivelse i det til lovforslaget hørende bilag 2. Foruden de nævnte institutioner findes der pr. 15. november 1959 yderligere i hele landet 348 individuelle optræningspladser (kontorarbejde, lagerarbejde, udendørs foranstaltninger m. v.) med tilskud i henhold til beskæftigelsesloven.

A. Revalideringsinstitutioner.

Københavns kommune.

- * Arbejdsskolen på Backersvej.
- * Fabrikken „INERFA“.
- * Fabrikken „Skala Sko“ A/S.